

Truplo krije mrtvaška zemlja, duša pa uživa veselje, ki ga je Bog obljubil tistim, ki ga ljubijo.

Draga Vidka! Solza bridkosti mi sili v oko ob bridki izgubi, saj sem s teboj izgubila eno najboljših prijateljic. Pa jokati se ne smem, ker to bi pomenilo, da ti zavidam veselje, ki ga že uživaš s svojimi tremi bratci in sestrico v nebesih. V tolažbo mi je pesem:

Le križ nam sveti govori,
da spet se vidimo nad zvezdami.

Ljuba Vidka! Blagor ti, ki si zamenjala v nežni mladosti tuzemsko življenje z večnim življenjem ter se preselila iz doline solz v večno veselje!

Vidka, ostaneš nam vedno v spominu!

Kakor sem te prosila ob tvoji smrtni postelji, prosim te tudi zdaj, ne pozabi na nas, prosi Boga, da nas varuje vsega zla in pridi nam naproti, kadar dojde ura naša! Ljuba Vidka, počivaj v miru!

V svet!

*Vela je, vela rožica,
rožica moja krasnà;
vmrla je, vmrla ubožica,
vmrla z njo radost mojà.*

*Davi bil v vrtu zelenem sem,
bil sem — pa, ah, po slovo ...
Stal tu ob popju ljubljenem sem,
in solzno je bilo okó.*

*V daljne, ah, v tuje krajine grem —
čemu? Li sreče iskat?
Med tujca sovražne mi sine grem,
a sam sem slaboten in mlad.*

*In stal sem ob popju in točil sem
grenke, pekoče solzé
in rožico z njimi močil sem,
ki pila je moje gorje.*

*Zdaj vela, ah, vela je rožica,
rožica moja krasnà,
vmrla je, vmrla ubožica,
ker vmrla je radost mojà.*

Fr. Kolednik.

